

Συχνή Θεία Κοινωνία με ευλογία του Πνευματικού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τα ασκητικά της Ενορίας

3.ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΖΩΗ

Συχνή Θεία Κοινωνία με ευλογία του Πνευματικού

Η συχνή Θεία Κοινωνία - με την ευλογία του Πνευματικού -, όπως γινόταν στην πρώτη Αποστολική Εκκλησία και εξακολουθεί ως πρακτική να εφαρμόζεται στα σημερινά Μοναστήρια, θα πρέπει να λειτουργήσει οδηγητικά και για τους ενορίτες στις κοσμικές Ενορίες. Η καλλιέργεια του ποιμνίου που προς το παρόν, εν πολλοίς αποδοκιμάζει, τους συχνά κοινωνούντας εναπόκειται στην φιλότιμη προσπάθεια των φωτισμένων ποιμένων.

Στους Αποστολικούς χρόνους και λίγο μετά, όποιος δεν κοινωνούσε αποχωρούσε μαζί με τους κατηχουμένους. Αν παρέμενε στην Θεία Λειτουργία των πιστών και δεν κοινωνούσε ώφειλε να λογοδοτήσει: να πει τον λόγο γιατί δεν κοινωνήσε «αφού αυτό αποτελεί αταξία». Σήμερα δυστυχώς φθάσαμε λόγω της εκκοσμίκευσης των πιστών στο εντελώς αντίθετο άκρο. Αντί να επιτιμώνται αυτοί που δεν κοινωνούν χωρίς εύλογη αιτία, επιτιμώνται όσοι κοινωνούν συχνά. Αυτοί καλούνται με απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς να λογοδοτήσουν διότι δήθεν «σκανδαλίζουν» με την συχνή τους προσέλευση στην Θεία Κοινωνία.

Ο ίδιος ο Κύριος όμως, ο Μέγας Αρχιερέύς, ο θύων και θυόμενος, μας δίδαξε: «Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα έχει ζωήν αιώνιον». Δεν είπε «ο φαγών και ο πίνων», αλλά ομιλεί σε ενεστώτα χρόνο «ο τρώγων και πίνων». Οι μαρτυρίες επίσης των πρώτων χριστιανικών αιώνων, των Αποστολικών και των άλλων Πατέρων της Εκκλησίας υπέρ της συχνής Θείας Κοινωνίας είναι πολλές και πολύ χαρακτηριστικές. Εφόσον δεν υφίσταται κάποιο κώλυμα, ο πιστός πρέπει να κοινωνεί ως ο Πνευματικός του πατέρας έχει κανονίσει⁴⁰.

Είναι άξιο ιδιαίτερης προσοχής ότι και οι ιεροί Κανόνες της Εκκλησίας ομιλούν για τη συχνή Θεία Κοινωνία. Ο 9ος Αποστολικός κανών ορίζει τα εξής: «Πάντας τους εισιόντας πιστούς, και των γραφών ακούοντας, μη παραμένοντας δε τη προσευχή και τη αγία μεταλήψει, ως αταξίαν εμποιούντας τη Εκκλησία, αφορίζεσθαι χρη». Δηλαδή, όλοι οι πιστοί που προσέρχονται στην Εκκλησία όταν τελείται η Θεία Λειτουργία και ακούνε τις Γραφές, αλλά δεν παραμένουν στην ώρα της προσευχής και της αγίας Μεταλήψεως, επειδή προκαλούν αταξία στην Εκκλησία, πρέπει να αφορίζονται.

Συναφής είναι και ο 2ος κανών της Συνόδου της Αντιοχείας, ο οποίος λέγει τα εξής: «Πάντας τους εισιόντας εις την Εκκλησίαν και των ιερών Γραφών ακούοντας, μη κοινωνούντας δε ευχής άμα τω λαώ, η αποστρεφομένους την αγίαν μετάληψιν της ευχαριστίας κατά τινα αταξίαν, τούτους αποβλήτους γίνεσθαι της εκκλησίας, έως αν εξομολογησάμενοι και δείξαντες καρπούς μετανοίας και παρακαλέσαντες, τυχείν δυνηθώσι συγγνώμης...». Αυτό σημαίνει: «Όλοι όσοι εισέρχονται στην Εκκλησία και ακούνε τις Ιερές Γραφές (στην διάρκεια της Θείας Λειτουργίας) και δεν συμμετέχουν στην προσευχή μαζί με τον (ευσεβή) λαό η αποστρέφονται την Θεία Μετάληψη (απέχουν από την Θεία Κοινωνία) ατακτώντας, αυτοί θα πρέπει να αποβάλλονται από την Εκκλησία μέχρις ότου, αφού εξομολογηθούν και δείξουν καρπούς μετανοίας και παρακαλέσουν, επιτύχουν να συγχωρηθούν....» .

Εξηγεί μάλιστα ο Ζωναράς την έννοια της αποστροφής που αναφέρει ο κανών,

λέγοντας – ότι οι Πατέρες της Συνόδου αυτής «αποστροφών... ου το μισείν την Θεϊάν Μετάληψιν ωνόμασαν, και δια τούτο μη ανέχεσθαι της κοινωνίας, αλλά το αποφεύγειν αυτήν, δι' ευλάβειαν τάχα, και οίον δια ταπεινοφροσύνης», δηλαδή το: «αποστρέφονται την Θεία Κοινωνία...» έχει την έννοια, όχι ότι μισούν την Θεία Μετάληψη και γι' αυτό δεν κοινωνούν, αλλά ότι Την αποφεύγουν, τάχα λόγω ευλάβειας και σαν από ταπεινοφροσύνη.

Διαφορετικά, εάν είχαμε περίπτωση μίσους η βδελυγμίας, τότε θα είχαμε την καταδίκη τους με τον μέγα αφορισμό⁴¹. Πόσο ανευλάβεια και απιστία δείχνουν οι «πιστοί» που φοβούνται μήπως μολυνθούν από την Θεία Κοινωνία με μικρόβια. Πόση περισσότερη αξιοκατάκριτη ανευλάβεια και απιστία δείχνουν και κάποιοι κληρικοί που σχεδόν «πετούν» την Θεία Κοινωνία μέσα στο στόμα προσπαθώντας να μην εισέλθει στο στόμα η να μην αγγίξει τον «πιστό» η Αγία Λαβίδα!... Κι αυτό για τον φόβο μολύνσεων από μικρόβια!!!...

-Αν είναι ποτέ δυνατόν η Θεότης την Οποίαν κοινωνούμε να μας βλάψει!

Συναφής με την συχνή Θεία Κοινωνία είναι η καλλιέργεια της γενικότερης Λατρευτικής ζωής για την οποία ήδη κάναμε λόγο αναφερόμενοι στην ασκητική ζωή των ενοριτών.

Ένα πρακτικό θέμα το οποίο σχετίζεται άμεσα με την Θεία Λειτουργία και την Ενορία είναι το θέμα του Προσφώρου της Λειτουργιάς η οποία πρέπει να παρασκευάζεται με πολλή προσοχή και ευλάβεια.

Απόσπασμα από το βιβλίο: «Τα ασκητικά της Ενορίας» (Ιερομονάχου Σάββα Αγιορείτου) που συν Θεώ θα εκδοθεί σύντομα

40 Πρβλ. Αρχιμ. Χρυσόστομου Παπαθανασίου, Δρ. Νομ. – Θεολογίας, Ιεροκήρυκα Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών, *Θεία Ευχαριστία: Ερωτήσεις και απαντήσεις δια των Ι. Κανόνων*, http://www.egolpion.com/theia_efxaristia.el.aspx.

Πηγή: hristospanagia.gr